

ŠESTÁK

oddílový časopis 6. koedukovaného oddílu a 6. oldskautského klubu Junáka - českého skauta v Kateřiních

číslo **151** vydáno pro vnitřní potřebu 25. června 2019, nákladem 70 výtisků

22. 6. 2019 - PŘEDTÁBOROVÁ VÝPRAVA

www.SESTKA.eu

www.OLDSKAUTI.cz

Oddílová ŠESTKA Kateřinice Rada

Na táboře by mělo dojít k **předání vedení družiny** Žab - Myš by měla vystřídat Verik. Změna se chystá také u Šneků, kde by měl místo Rexe nastoupit Alík (Martin).

Do prodeje kytiček během **DNE PROTI RAKOVINĚ** se zapojily i cérky ze ŠESTKY - Marco Polo, Lila, Hruška, Verik, Bebe, ...

Při květnových přívalových deštích se protrhl odvodňovací járek nad srubem a **několik tun štěrku a hlíny** bylo naplaveno na chodník mezi kamenou zídku a budovu :-(

Obnovené víkendové **SETKÁNÍ S RODIČI** spojené s opékáním, se letos konalo na oddílovém srubu v Dinoticách. Akce je hodnocena jako vynikající.

Děkujeme skupince, která náš skautský oddíl reprezentovala na akci **VESNICE ROKU v Ratiboři**. Ač došlo na poslední chvíli k personálnímu přeobsazení, akce se zdařila a také naší zásluhou nakonec získala obec toto ocenění.

Uspořádali jsme **FINSKOU STEZKU** pro ZŠ Kateřinice, které se zúčastnilo přes 50 dětí jako účastníci a dalších 20 členů oddílu v roli

pořadatelů. Jednalo se o závod skupinek, které musely terénem urazit asi 2 km trať a zdolat na ní 10 náročných překážek. Nechyběla jízda na raftu, lanová lávka přes potok ani střelba ze vzduchovky a jiné. Jako doprovodný program bylo možné si vyzkoušet zbrusu nový paddleboard či chůzi na slackline.

Do oddílové kasy jsme si pomohli krásnými příspěvky, od obce Kateřinice jsme obdrželi **dotaci ve výši 19 000 Kč**. Dále jsme dostali **finanční dar 8 000 Kč** od firmy Kotrla, a. s. a také nám vyšel **grant z MŠMT ve výši 20 000 Kč**, což nám pokryje uskutečnění Finské stezky, Kačické lávky a již tradiční zářijové akce Help. Oldskautům rovněž vyšel **grant na vodácké vybavení ve výši 20 000 Kč**. Za obdržené peníze chceme zvýšit kvalitu a rozsah našeho dosavadního vybavení nejen pro další oddílovou činnost, ale také pro akce s veřejností. Již nyní jsme **pořádili již zmiňovaný paddleboard, vzduchovku, luk a šípy, dále novou baraku se dvěma pádly a další drobnosti v celkové výši 45 000 Kč**.

MILÍ RODIČOVÉ

Pokud jste aktivní na internetu, budeme rádi, když se připojíte do „přátel“ a „olajkujete“ naše Facebookové profily – ŠESTKY, DBCB i OLDSKAUTŮ. Mimo jiné budete mít i nejčerstvější informace, zprávy a fotografie z toho, co právě "hýbe oddílovým životem".

(Irča) **Benjamínci**

„maaaamíííí, já chci taky do skautůůůůůů“ ...

... tak takhle nějak začali Benjamínci. Asi půl roku jsem se snažila svým dětem vysvětlit, že do skautu půjdou, až budou chodit do školy. Nechtěli to pochopit, překvapivě.

Když potom Tereзка řekla, že by „do toho“ šla se mnou, bylo rozhodnuto a 4.4.2019 byla první zahajovací schůzka. Čekali jsme maximálně 6 lidíček a přišlo 12 Benjamínků, nakonec nás je 16.

Za 3 měsíce jsme toho stihli opravdu hodně. Už víme, jak se skauti chovají jeden k druhému, umíme oddílový pokřik, pochodové značky,

poznáme rostlinky, víme, kde žijí různá zvířátka, umíme míchat barvičky, viděli jsme chrlící sopku, zahráli si nové hry ... a spousty dalších věcí.

Na přženských pasekách nám zeleninová polévčka uvařená na ohni v kotlíku mooooc chutnala. Jedli ji i ti, co zeleninu neradi :-). Závody světlušek a vlčat nás prověřily a my obstáli na jedničku. Na vsetínském zámku nás polekala drsná strašidla a jejich zhlédnutí bylo pro některé opravdová výzva. Pomůcky pro autisty nás naopak zaujaly velmi, vydrželi jsme u nich přes 2 hodiny. No a zmrzka? Mňam mňam. Aquazorbing, lodičky, lezecká stěna – to všechno na nás čekalo na dětském dnu v Březinách a závěrečná pizza U Ogarů prostě neměla chybu.

A co nás čeká příští oddílový rok? To zatím nevíme, ale určitě to bude stát za to!!!!

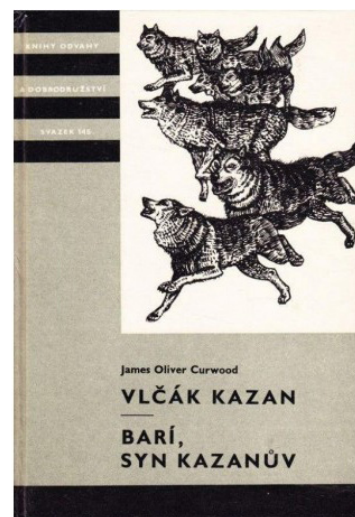
100 KNIH

KTERÉ MUSÍŠ PŘEČÍST NEŽ ZESTÁRNEŠ

VLČÁK KAZAN

Hlavním hrdinou dnešního románu je vlčák Kazan se čtvrtinou vlčí krve. Jeho příběh se odehrává převážně v divoké přírodě severní Kanady, ale začíná ve městě, kde Kazan čeká v domě na svého pána, který se vrací se svojí ženou Isabelou domů. Kazan je ze začátku je plachý, proto se nerad k Isabele přibližuje. Postupem času si však Isabelu zamiluje a stane se z něho věrný pes, který by pro své pány udělal cokoli. Poté, co se jeho pán se ženou přestěhovali pryč z města do divočiny se potká se svým bývalým pánem McGreadym, uprchlým vězněm, který jej týral. Při večerním táboření Kazan zpozoroval, jak se jeho nový pán vydává s McGreadym do lesa, a poté se McGready vrací sám. Když se McGready pokusí znásilnit Isabelu, Kazan svému dávnému pánovi prokousne krk a zardousí ho. Po chvíli se vrací jeho nový pán s klackem v ruce a Kazan ze strachu z trestu uprchne do lesa. V lese se Kazan střetne s vlčí smečkou. V souboji porazí jejího vůdce a zamiluje se do vlčice Šedky. Jednoho dne neznámý muž postřelí Šedku a smečka se vydá po jeho stopách. Při útoku na muže Kazan zaslechne dívčí hlas a kvůli vzpomínkám na Isabelu se spolu se svojí družkou postaví proti smečce, aby zabránil jejímu útoku. V důsledku tohoto smečku opustí a žije se Šedkou osamoceně. Dívka Jana, které hlas patřil, však na Kazana nezapomene a prosí otce (muže, který Šedku postřelil), aby poraněného Kazana našel ... Víc už prozrazovat nebudu - určitě si knihu přečti, rozhodně nebudeš litovat.

Na příběh VLČÁK KAZAN navazuje další Curwoodova kniha BARÍ, SYN KAZANŮV.

JAMES OLIVER CURWOOD (*1878 +1927) - byl americký prozaik, žurnalista, cestovatel a ochránce přírody, autor napínavých dobrodružných románů z prostředí divoké krajiny kanadského severu. Nejznámější jsou ty, které líčí životy zvířat - například VLČÁK KAZAN, KOČOVNÍCI SEVERU, KRÁL ŠEDÝCH MEDVĚDŮ, ...

Ačkoliv Curwood nedokončil střední školu, byl schopen v roce 1898 složit přijímací zkoušky ke studiu žurnalistiky na Michiganské univerzitě. Od roku 1900 začal publikovat své první reportáže, povídky a krátké příběhy. Pravidelně cestoval na sever a severozápad amerického kontinentu. Jednu dobu žil několik měsíců společně s Eskymáky. Během jedné ze svých cest byl pokousán neznámým jedovatým živočichem a na následky toho zemřel.

... Hej, Thorpe! – Thorpe!“ zavolal znovu.

Tentokrát Thorpe odpověděl.

„Co je – to jste vy, McCready?“

McCready znovu trochu poodhrnul závěs a mluvil tlumeným hlasem.

„Ano, já. Mohl byste na okamžik ven? Hloub v lese se něco děje. Neprobudte ženu!“

Kousek ustoupil a čekal. Za minutu vyšel Thorpe potichu ze stanu.

McCready ukázal do husté smrčiny.

„Přisahal bych, že někdo slídí kolem tábora,“ řekl.

„Určitě jsem před pár minutami tamhle kousek dál viděl nějakého mužského, když jsem si šel pro dřevo. Dnes je nádherná noc na kradení psů! Tumače – neste tu lucernu! Jestli mě čistě nemámil zrak, jistě najdeme ve sněhu stopu.“

Podal Thorpovi lucernu a sám se chopil svého silného klacku. Kazanovi se užuž dralo z hrdla hluboké zavrčení, ale zdusil je a spolkl. Chtěl vztekle zavrčet na výstrahu a vzepnout se na celou délku řemenu, ale věděl, že kdyby to udělal, vrátili by se a zbili by ho.

Zůstal tedy tiše ležet, jen se trásl a chvěl a slabounce kňučel. Díval se za nimi, až zmizeli – a potom čekal – poslouchal.

Konečně uslyšel křupat sněh.

Nepřekvapilo ho, když viděl, že se McCready vrací sám. Očekával, že přijde zpátky sám – neboť již věděl, co takový klacek znamená!

Avšak McCreadyho tvář byla teď smrtelně bledá. Byl bez klobouku, ale klacek měl v ruce dosud.

Při pohledu na klacek se Kazan vplížil hlouběji do stínu. A teď se ten člověk blížil ke stanu Thorpových. Již stál u odhrnutého závěsu jejich stanu.

Jak se tak Kazan choulil v hlubokém stínu, snažil se vystihnout význam všeho toho podivného, co se právě kolem něho dalo. Proč odešel jeho pán s McCreadym do lesa? Proč se pán nevrátil? Ví ta žena, že její muž –?

Náhle se pes začal třást. Hluboké vrčení se mu dralo z hrdla. Ze stanu se ozval milovaný hlas té zlatovlasé ženy. Usilovně se snažila, aby na sobě nedala znát strach, když spatřila toho smyslů zbaveného muže s klackem v ruce.

„Co tady děláte, McCready? Co to znamená, taková dotěrnost? Kde je můj muž? Ztratil jste snad úplně rozum? Ať už jste ze stanu venku – okamžitě!“

Ale muž neodcházel. V náhlé zuřivosti se Kazan prudce vztyčil, hřbet napjatý a naježený, údy toporné. Skočil divoce směrem ke stanu. Řemen ho zadržel a zdusil mu vzteklost zavrčení v hrdle.

Ona volá jeho pána a spolu s jménem jeho pána volá i jeho!

„Kazane – Kazane!“

Znovu skočil a řemen ho strhl na záda. A podruhé a potřetí skočil na délku řemene do tmy noci a pletený

kožený obojek kolem krku se mu zařizl do masa jako nůž. Na okamžik ustal a lapal po dechu.

Potom se zběsilým zavrčením znovu vrhl celou váhu těla proti síle napjatého řetězu.

Něco prasklo – poutko u obojku povolilo.

Několika skoky dostihl Kazan stanu. Se vzteklym zavrčením se vymrštil a již visel McCreadymu na hrdle. Hned první stisk jeho mocných čelistí znamenal smrt, ale to nevěděl.

Věděl jen tolik, že tam je jeho paní a že bojuje za ni. Ozval se jediný dusivý, chrčivý výkřik, který skončil strašlivým vzlyknutím – to McCready.

Muž se zvrátil z kolenou na záda a Kazanovy tesáky se zahryzávaly do nepřítelova hrdla ještě hlouběji – cítil teplou krev.

Tu začala na psa volat jeho paní. Tahala ho za huňatý krk. Ale dlouho nechtěl pustit, do čeho se zahryzl – dlouho, velmi dlouho. Když svou kořist konečně pustil, jeho paní pohlédla na bezvládného muže na zemi a zakryla si rukama obličej. Potom vtáhla Kazana do stanu a zhroutila se na pokrývky.

Ležela hrozně klidně a tiše. Obličej i ruce měla studené a Kazan je něžně očichával. Oči měla zavřené. Přitulil se těsně k ní, se svými pohotovými čelistmi obrácen k mrtvému těsně před stanem. Proč je tak klidná, tichá? přemítal zvědavě.

Uběhla dlouhá doba, než sebou pohnula. Potom otevřela oči. Její ruka se ho dotkla.

Vtom zaslechl venku kroky. Byl to jeho pán, a Kazan, v záchvatu onoho starého strachu – strachu z klacku – rychle přeběhl do vchodu. Ano, tam ve světle ohně je jeho pán – a v ruce drží klacek.

Přicházel pomalu, s každým krokem div nepadl a obličej měl rudý od krve.

Ale má ten klacek! Znovu ho zbije – strašlivě ho zbije za to, že ublížil McCreadymu.

A tak Kazan vyklouzl tiše zpod stanu a odplížil se do hlubokého stínu.

Z šera husté smrčiny se ohlédl a slabé zakňučení plné lásky a smutku, které se mu dralo z hrdla, se v něm tiše rozplynulo. Teď by ho už bili pořád – po tomhle pořád. I ona by ho bila. Uštvali by ho, a až by ho našli, bili by ho.

Od jasné záře ohně otočil svou vlčí hlavu do hloubi lesa. Tam v tom šeru nejsou žádné klacky, žádné palčivé šlehy bičem. Tam ho nikdy nenajdou.

Ještě jednou na okamžik zaváhal.

A potom se stejně tiše jako jeden z oněch divokých tvorů, jejichž krev mu zčásti proudila v žilách, odkrádl do černi hluboké noci.

Již několik let nahrazuje tato stálá rubrika kroniku ŠESTKY. Zde máme snahu zachytit téměř každou akci, která se v oddíle udála - očima těch, kteří měli potřebu se o své zážitky s vámi podělit.

VÝPRAVA NA VALOVKU -13.4.2019

(Honey) Výprava na Valovu skálu – opravdu lákavá akce. Jenomže už od počátku se někdo tam nahoře rozhodl, že to nebudeme mít tak jednoduché.

Pravda, počasí se dalo očekávat podle „Aladin“ prachšpatně dlouho dopředu, ale tak nějak všichni doufali, že meteorologům /jak se často stává/ předpověď neklapne. Světlušky i vlčata byly připravené ve velkém počtu, Benjamínci plánovali, že by se mohli připojit a u Valovky si vymysleli svůj vlastní program. Bohužel – zázrak se nekonal a došlo na alternativní (ne však méně hodnotnou) akci – lezecká stěna v Luhu. Protože se ponížil počet účastníků a stěna byla rezervovaná na 9:00, změnil

se i odjezd na 8:30 z Ratiboře. Pozitivní pro ty, kteří si chtěli trochu přispát (oproti původně plánovanému autobusu v 7:15 příjemná změna). Sice to zabralo dost času při přeorganizaci mladších (ještě ráno se někteří ozývali, zda bychom je nepřibrali s sebou, že nečetli zprávy), ale zdárně jsme se všichni naskládali do čtyř aut a s opatrností vyrazili na Vsetín. Pravda, někteří za sebou prášili sněhovou stopu (na Lázech slušně nasněžilo), ale i na letních jsme dojeli bez nehody.

Opět drobné potíže při vstupu do tělocvičny – někteří zapomněli boty na přezutí (Miky), jiní bojovali se tkaničkama (Veverka), přivezli jsme pouze jedno

„Skautský učitel učí chlapce hrát hru tak, že hraje i on.“ - Robert Baden-Powell -

lano a další ne a ne sehnat....

Ale po pokřiku se karta štěstěny pomalu obrátila – přezůvky se našly (maminka je zabalila do jiné kapsy), tkaničky začaly Veverku poslouchat a dokonce se zajistila i další lana. Rex napřed všechny potrápil rozcvíčkou, pak se šlo konečně do akce. Mladší lezli na lehčí stěně, pěkně jeden po druhém. Ti, kteří zrovna neviseli na laně, měli k dispozici stolní hry a později hráli na Ovečky nebo Kung-fu „šlapáka“.

Došlo samozřejmě i na svačinku. Díky dalším lanům si dosyta užili stěnu i zkušenější členové oddílu – samozřejmě větší obtížnost.

I přes počáteční nepřízeň osudu se akce nadmíru vydařila a rozešli jsme se s tím, že na Valovku stejně jednou dojde! Mladší děti byly v pořádku předány kolem půl jedné rodičům a věřím, že si odnesly další krásný (a i trochu adrenalinový) zážitek.

IVANČENA - 27.4.2019

(Pepa) V 7:15 jsme se sešli v Ratiboři u kina a hurá do autobusu. Cesta utekla rychle a než bys řekl švec už stojíme před busem a zahajujeme oddílovým pokřikem. Tak jsme se vydali na cestu. Šlapali jsme a šlapali, nevím, jak dlouho to bylo možná hodina, možná dvě...

A najednou stojíme na Ivančeně u mohyly. Kousek od mohyly jsme se na chvíli usadili a pojedli. Dále jsme vyšli na Lysou horu, dali si polévku na zahřátí a pokračovali směr autobus. Zpáteční cesta utekla rychle.

Výpravu jsme si všichni moc užili. :)

GRILOVÁNÍ S RODIČI - 18.5.2019

(Verča) V sobotu kolem desáté vyrážíme s Fantou a Májou do Dinotic. Začátek akce je kolem jedné a na nás je připravit gril, posezení, maso a nějaké dobroty. Kolem dvanácté jsme napichli kytu a začali ji pozvolna grilovat. Asi 20 minut se maso otáčelo samo, pak ale došla baterka, takže jsme museli až do večera otáčet maso ručně. Kolem čtvrté hodiny dorazili první rodiče. Postupně se k nám během odpoledne připojilo 9 rodičů. Grilovali jsme, jedli a pili až do nočních hodin. Myslím, že nultý ročník se

vyvedl a doufám, že příští rok se na sejde ještě víc.

RAFT NA BYSTŘIČCE 25.5.2019

(Dazul) Tradice se stává tradicí, když se přenesení přes generaci. V tomto smyslu můžeme poslední květnový víkend trávený splouváním říčky Bystřice od hráze přehrady Bystřička po soutok s řekou Bečvou za tradiční považovat. Já osobně jsem tenhle úsek splouval prvně v roce 1988 ještě na laminátové lodi, a i když posledních minimálně 25 let to jezdím na pálavách, barakách či raftech, je pro mne „Bystřička“ pořád srdeční a tradiční akcí.

Před pár dny jsem byl pozván organizátory letošního ObRoku konajícího se na Konopišti k závěrečnému ceremoniálu, kde se mají vzpomenout všechny proběhlé ročníky (ten letošní je jubilejní). Protože jsem organizoval (spolu se skvělým týmem z ŠESTKY, vsetínského střediska a dalších osobností z celé ČR) ten úplně první v roce 2000, bez falešné skrom-

nosti se přiznávám, že mne to potěšilo. Bohužel plánuju v jiném časovém předstihu než mladší generace a tak i když bych chtěl organizátorům ObRoku vyhovět a dálnice D1 byla ideálně průjezdná, chybělo by mi několik hodin k tomu, abych stihl začátek avizovaného „ceremoniálu“. Ale těší mne (a jistě nejen mne, ale i ostatní organizátory prvního ObRoku), že ta první „mega“ akce s cca čtvrtinovým počtem účastníků a (velmi laickým odhadem) desetinným rozpočtem žije i po devatenácti letech, a co do rozsahu po všech stránkách zastihuje pilotní projekt. Stejně tak, jako jsem rád že mne mí synové předstihli, jsem neméně rád, že energie vložená do ObRoku 2000 se v roce 2019 znásobila a (zdá se) nezpronevěřila původní myšlence.

Nelze být současně na dvou místech vzdálených od sebe 3,5 hodiny jízdy autem : -(A sliby se mají dodržet nejen o vánocích – takže není co řešit – BYSTRČKA je jasná : -)

Poslední léta se na akci „Bystřička“ daří obsadit vždy dva rafty a dvě baraky (více nafouknutých lodí se do firemní dodávky nevleze) a exponovaný úsek cca 4x – 5x splout. I když se nás občas sejde víc než jsou naše plavidla schopna pojmout, ukázněně se prostřídáme, takže každý si alespoň 2x pořádně zapádluje a někdo i 1x okoupe :-)

Letos nás do poslední chvíle napínaly lokální povodně a zvýšená hladina Bečvy, ale sobotní ráno bylo ukázkově slunečné, s příslibem skvělých zážitků. Za mě osobně můžu zodpovědně prohlásit, že očekávání byla naplněna. Užil jsem si každý záběr, vychutnal si adrenalinové napětí když se Karen v zatopeném raftu chytala stébla, měl radost, když se Horka s Mirisem necvakli,

Omlouvám se všem zúčastněným za počáteční trapas s mojí chybnou informací o startovním 30 Kč, které ve skutečnosti podražilo na 50 Kč – z mé strany se nejednalo o žádnou zlomyslnost (jen neléčenou naivitu).

Největší obavu při každé „Bystřičce“ mám z toho, aby se nikomu nic vážného nestalo (potlučená kolena spadají do kategorie „netrvalé následky“) – při dopravě autem, splouvání, vytahování plavidel, nakládání ... Když jsem viděl jet proti proudu houkající záchranku, trochu mi zatrnulo, ale „uklidňoval“ jsem se tím, že možná jede pro někoho, kdo se splouváním Bystřice nemá nic společného. Ale při převozu raftů a barak na start jsme měli zaparkovanou záchranku na úrovni nejobtížnějšího splavu. A klidu mi to rozhodně nepřidalo. Trochu jsem se uklidnil při neověřené zprávě, že odtamtud odnášeli do

sanitky nějakou dívčinu na nosítkách – to znamená, že to nebyl exitus, to by tam stálo auto v jiné barvě. Když sepisuji tyto řádky, letmo „projíždím“ internet a nezaznamenávám informaci o tragické události při dnešní akci, předpokládám tedy, že vše dopadlo OK.

Jsem moc rád, že se nám při aktivní činnosti oddílu daří získané prostředky „neprožrávat“ ač k tomu zejména státní sféra doslova navádí (vím, že leckteří jsou na mé oblíbené slůvko ohledně grantů a dotací alergičtí), ale skrytě investovat (aniž bychom porušili pravidla) do vybavení, které ŠESTCE slouží dlouhá léta. Například dva rafty, které tvořily polovinu naší dnešní flotily, jsme pořídili v roce 2005 (stejně tak většinu přileb a vest) – tedy před čtrnácti lety – a předpokládám, že ještě aspoň dalších 5 let sloužit budou. Mám radost, když se do kteréhokoliv „grantu“ podaří „propašovat“ jakýkoliv bezpečnostní prvek, který oddílu vydrží dlouhá léta (třeba házečí pytlíky), namísto toho, aby se směnil za pomíjivou zbytečnost. Díky vestám a přilbám, které měl každý z naší party, jsem byl relativně v klidu. A „házečák“ na obou raftech k tomu také přispěl.

Uvědomil jsem si to ve chvíli, kdy jsem sledoval pár posádek raftů bez přileb a vest, kterak měli problém pod splavem a nechybělo mnoho aby plavali. Mít problém vjezu se občas podaří i zkušeným vodákům, ale jen totální manták vyjede na Bystřičku bez vesty s přilbou a ještě má k tomu problém v jezu.

Těšila mne příjemná účast mladších holek z ŠESTKY, rád jsem se opět potkal s rodiči, kteří nám fandí, byl jsem potěšen, že dorazili i kamarádi až z Ústí nad Labem, chrochtal jsem blahem z toho, že jsme si s Pípou, Fantou i Mirisem nemuseli nic říkat a vše šlapalo na jedničku – že to pořád funguje. A neméně mě těšilo, že ŠESTKA dokázala pokrýt i akci na kterou nás pozvali sourozenci ze Slovenska : -) Tradice je dobré udržovat i rozvíjet : -) Díky!

„Pokusme se zanechat tento svět o trochu lepším, než jaký byl, když jsme na něj přišli.“
- Robert Baden-Powell -

BOJ DRUŽIN V PŮCHOVĚ 25.5.2019

(Hanny) Počasí jako malované a dvě odvážné skupiny Světlušek a Vlčat nasedly do dvou aut a vyrazily směr slovenské hranice, kde se připravoval souboj skautských skupinek. Začátek se neobešel bez komplikací – jedno auto se vracelo pro zapomenutou kartičku pojišťovny a druhé pro pas. To byla naštěstí jediná komplikace.... Cesta byla dlouhá a někteří tu hodinku ještě využili k tréninku uzlů. Přípravu brali opravdu zodpovědně. V Púchově na louce už byli očekáváni slovenskými skauty, kteří připravili super zázemí. Měli jsme k dispozici špekajdy, dostatek pití a byly připraveny hry, které měly děti zabavit v době čekání. Asi největší pozornost vyvolala lukostřelba. Rozlosovaly se jednotlivé skupiny a mohlo se vyrazit na trať. Mladší skupinka (Bojovník, Liška, Medvěd a Mik) vyrazila jako první. Úkoly byly někdy dost

obtížné, ale díky vzájemné spolupráci splnitelné. Kupodivu šifrování, orientace na mapě nebo značky nebyly takovým problémem jako praktické věci – postavit přístřešek byl asi největší oříšek. Takže víme, co se bude na schůzkách trénovat... Starší skupinka (Csaba, Jury, Levhart a Natka) si taky nezdala a trasu zvládla velice dobře. Konkurence byla veliká a bodový rozdíl minimální – stupně vítězů starším unikly jen o chlup. Mladší už to na „bednu“ dotáhli a vybojovali krásné třetí místo. Domů jsme ale všichni jeli jako vítězové, protože děti bojovaly s plnou vervou a daly do soutěže všechno. A i proto jsme zajeli v Ratiboři do cukrárny na zaslouženou odměnu, odkud si děti povyzvedávali rodiče. Rozešli jsme se s pevným odhodláním, příští soutěž zvládnout ještě lépe.

FINSKÁ STEZKA 6.6.2019

(Raptor) Ahoj, já jsem Raptor. Na Finské stezce jsem měl na starost rafty společně s Martinem. V 7:00 jsme měli být na místě, stejně jsem to málem nestihl. Všechno jsme nachystali, dochystali a akce začala v 9:00. Přišla celá škola Kateřinice, takže

všichni prošli Finskou stezku a mohli jít například na aqua zorbing nebo jak se to píše. Pak si mohli jít na chůdy. Než jsme se všichni dočkali než dojdou všichni, tak to byla zhruba hodina. Potom bylo vyhlášení vítězů a všichni spokojeně šli domů. Jo a kvůli tomu jsem nemusel do školy.

VÝPRAVA K VRTULI 15.-16.6.2019

(Hanny) Spacák a věci na noc – to byla nejdůležitější součást výpravy k Vrtuli (Kuželovu památníku). Sešli jsme se už v sobotu v pět a využili hezkého počasí k rejdění na vodě. Tři čluny brázdily hasičskou nádrž celé dvě hodiny. Pak už byl čas na rozdělání ohně (děti si samy zajistily v lese dřevo, četinu a zopakovaly typy ohňů) a opečení večere. Ohniváka nám dělala Marco a i když některé haluze nebyly suché, udržela oheň tak dlouho, než z některých špekáčků byly dokonce uhláčky. I přesto dětem chutnaly. Před spaním ještě trocha pohybu a pak slíbený film – po dlouhých dohadách se zvolila Zootropie. A hned pak spát. Všichni jsme se tak-tak vešli do velké místnosti.

Budíček byl před sedmou a jak jinak – bez rozcvičky by to nešlo. A pak samozřejmě snídaně – každý si vybral, co mu chutná. Po kompletním úklidu jsme se, plní síly, naskládali do aut a vyrazili k dálkám. Tedy jen na Ojičnou. Pak už se šlo po vlastních.

Aby cesta líp utíkala, hráli jsme na klíšata. Hanny vzala tři kramlíky a tajně je někomu připnula. Cílem bylo, nenechat si „přisát“ klíšě a nebo je pak zase někomu předat. Při pravidelné kontrole klíšat se udělovaly trestné body těm, kteří se klíšěte nezbavili. Celá cesta probíhala trochu v duchu Helpu – šlo se přece k vrtuli letadla, které ztroskotalo za světové války. Takže jsme trénovali vojenské dovednosti – opakovaně se krýt před bombou, běžet s plnou polní a podobně. Asi největší zážitek přinesl tajuplný stroj, který děti odhadly jako knihtisk. Tenhle vtipný název vyřazené mlátičky se pak táhl celou výpravou. V cíli výpravy jsme vyzkoušeli ringo a nikomu se nechtělo hru ukončit. Byl však nejvyšší čas na cestu k Vrtanému, kde měli čekat rodiče. Lesní jahody nám cestu značně protáhly a u hájenky už bylo plné parkoviště. Děti ještě dostaly na cestu něco z mrazáku, rozebraly si spacáky a utápaně vyrazily domů – naštěstí autem.

SLOVENSKO - 14.-16.6.2019

(Lila) Vleču se líně se svou cestovní taškou směrem ke středisku a už z dálky slyším, že ty dvě hodiny v autobuse, které mě čekají, budou pěkně živé. Chytla jsem se totiž příležitosti zúčastnit se víkendového zájezdu pořádaného našimi slovenskými bratry z Dolnej Tižiny, kdy nás hodlají provést po okolí a vytáhnout na pořádný výšlap, zdolat pár vrcholů v okolí. Mimo mě se od nás z Šestky zúčastnila také Marťa, ale jinak autobus zaplnili převážně jedinci nejružnějších věkových kategorií z Hovězí a porůznu také ze Vsetína. Žádný oddíl za sebe nezapomněl poslat nějakou tu reprezentaci. Čím živější, tím lepší, očividně.

Naskládali jsem se do autobusu, aby nezůstalo žádné místo volné, a mohlo se vyjet směrem k hranicím se Slovenském. Značnou část cesty zaplnily písničky rozléhající se celým prostorem klimatizovaného dopravního prostředku, ať už zpívané, nebo ty z reproduktorů přenosných mobilních zařízení.

Na místě mi nezbyvalo nic jiného, než se jako první uklonit všem odvážným a pravděpodobně horkomilným jedincům, co je rozhodli cestu podstoupit v krojích, zatímco ze mě se mohly seškrabávat vrstvy potu po kýblech. Klimatizace je sice skvělý vynález, ale i ona má své limity, nehledě na to, že i pobyt v mrazničce by se i zdál ten den jako málo efektivní.

Ubytovali nás v příjemném penzionu na nejružnějších pokojích. Doneslo se mi, že některé

holčiny se dokonce mohly naložit do vířivky. Někomu štěstí hold přeje. My měly koupelnu bez chladné vody. Nebylo ale potřeba se zdržovat pouze na svých pokojích. Dospělí usedli v hospodě, pubertální skauti a skautky se seznamovali s místními jejich věku, nejmladší se zabavili také pospolu a já společně s Chakrou z Dvojkařek jsme se vydaly prohledávat okolí. Dědinu obklopovaly nejružnější kopce a po zdolání jednoho z nich se nám naskytl pěkný výhled do všech světových stran, mimo jiné i na ještě vyšší kopce... Jedna procházka nám však nestačila a když se trochu ochladilo, vzaly jsme s sebou i Marťu, abychom se před večerkou ve třech ještě trochu provětraly.

Další den se po nás požadovaly opravdové výkony, proto se k tomu každý z nás pokusil i uzpůsobit svoji snídani tak, aby načerpal co nejvíce energie. Rozdělili jsme se totiž na dvě skupinky, kdy se jedna nechala vysadit u lanovky, a druhá se rozhodla zdolat celou cestu po svých až k vrcholu Velkého Rozsutce. Skautky z Šestky nejsou žádné máčky, takže každému hned dojde, které trase se odvázně rozhodly.

Je skoro škoda se vůbec pokoušet naše putování popsat, protože ani fotky nestačily ke zdokumentování krásy skalních útvarů, po kterých se rozléval potůček krásně čiré vody, do které by člověk i zalitoval šlápnout, jak průsvitná byla. Dokud jsme šli či se plazili po složitém terénu ukryti před slunečním svitem v lese a obklopeni vlhkým vzduchem s příjemným šuměním, cesta ubývala jako nic. Stejně tak i úložná paměť našich foťáků. Avšak jednou jsme museli

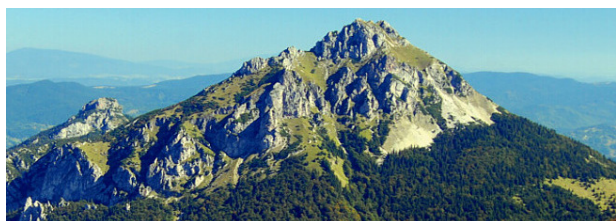
Básnička ze Slovenska od Marti:

*na vsetínském středisku sraz byl u busu
místa jsme si rozebrali každý dle vkusu
jedeme na Slovensko do Dolnej Tížiny
zdolat hory kopce jen ne nížiny*

*na pokoji s Julčou Jindrou Lilou
postele bych rozdělila pilou
spousta lidí mě možná nechápe
Julča dosti kope taky chrápe*

*jsem nevyspaná na túře
zívám dýchá se mi hůře
čím víc lezeme do kopce
už vidím vrchol Rozsutce*

*jdeme pomalu
skautů po málu
viděli jsme dneska
jich více z Česka*

dorazit na rozlehlou louku vystavenou slunečnímu svitu, kdy ne jeden odvážlivec bez trička zalitoval toho, že se nenamazal opalovákem. Mělo to však i nějakou tu výhodu. Utekli jsme z jednoho krásného místa, abychom se dostali na druhé s výhledy do dálek, samozřejmě taky ohraničenými různými vrcholy, z nichž se jeden pokoušíme zdolat. Čas nás pobídl k otevření našich obědových balíčků a vytvoření několika skupinových foteček, z kterých jsem zatím neviděla ani jednu. Nezapomeňte potom označovat! Já se taky snažím na nikoho nezapomenout.

U rozcestníku jsme rozdělili na dvě skupinky, kdy se převážně Lvičata a George rozhodli navštívit i krapánek menší Malý Rozsutec s tím, že potom doženou nás, mě, Marťu a Chakru, a holky z HOODu, které jsme se rozhodly rovnou vyrazit na ten Velký. Jen co jsme ale vzhledly k tomu strmému kopci, něco

v nás si to ještě chtělo rozmyslet. Tohle už nebyla krásná cestička lemovaná potůčkem. Začala jsem zrovna přepočítávat, od kolika končetin na terénu se to už počítá jako horolezení a ne turistika, když se zazdalo, že vidíme vrcholek. Objevil se v nás kousíček hrdosti a kroky náhle přibývaly samy, tedy aspoň do té doby, než se nám ve výhledu objevil vrcholek další, vyšší, jen možná o něco méně strmější. A to je zopakovalo asi osmkrát. Vybíhaly jsem a sbíhaly nahoru a dolů... Ne, budme upřímní... Plahočily jsme se nahoru a dolů, dokud se nám v dálce skutečně nepodařilo zahlédnout několik mávajících rukou patřících roverkám z HOODu, které nás někdy před polovinou předběhly. Na Velkém Rozsutci jsem se rozvalila na nejbližším aspoň částečně rovném šutru a pokoušela se odolávat pokušení si sundat boty, zatímco můj krk se snažil otáčet hlavou do všech směrů, aby si oči začaly užívat toho nejúžasnějšího výhledu za celý den. Konečně žádný další vrchol, který by se nacházel ještě výš. Normálně by mě to hřálo u srdíčka, že jsme se nenechaly odradit a skutečně se sem dostaly, ale na to bylo moc vedro. Možná ten dobrý pocit aspoň trochu ochlazoval. Nebo to byl ten vítr, který se nám celou cestu nahoru akorát vyhýbal. Kdo ví. Hřeje mě to teď, když sepišuji tento článek a procházím fotky, které samy o sobě nedokážou zachytit ten stejný pocit.

Cestu dolů zkrátím, třebaže ve skutečnosti ani tak kráká nebyla. To už se totiž začaly ozývat bolavé končetiny a spáleniny na ramenou přemýšlely, jaký odstín ještě nevyzkoušely. Po sejítí se se všemi ostatními jsme okradly, koho se dalo, o jakoukoliv pitnou tekutinu a naskládaly se do autobusu s tím, že před večerí ze sebe musíme co nejdřív všechno spláchnout, jinak nás vlastní špína a pot skutečně sežerou.

Marně jsem přemítala nad tím, zda návštěva rozhledny skutečně na poslední den nás měla dorazit, nebo jsme si ji měli užít s tím, že máme za sebou něco stokrát strmějšího. Roztékala jsem se na zábradlí a vyhlížela vrcholek Velkého Rozsutce, zatímco kapičky potu na mém čele ochlazoval příjemný vítr. Za nějakou tu hodinku a půl nás už čekala cesta zpět na Vsetín. Mým nohám se nikam nechtělo, prostě začaly protestovat. Musela jsem jim slíbit masáž a nové vložky do bot, aby ochotně sešly kopeček dolů od rozhledny.

Po společném fotu nás nahnali opět do autobusu a, jak už to tak bývá, vyjeli jsme na tu nejdelší cestu, na cestu směrem domů. Nikdo na Slovensku snad nezůstal, třebaže by mi to ani tolik nevadilo. Túra nám sice dala zabrat, ale pro tu krásu přírody se to oplatilo.

PŘEDTÁBOROVKA - 21.-23.6.2019

(Verik) Je pátek odpoledne a já sa chystám na svoju prvú predtáborovku. Spacák a karimatka mi síce zabraly asi devadesát percent baťohu, ale nějak jsem tam narvala aj nějaké to oblečení a kartáček. O půl šesté vyrážíme s tatkou do Březin, aby som v šest mohli odjet, ale Deny sa trošičku zdržal, a tak potom, čo jsme naložili věci do dodávky jsme s Šášou, Horkou a Rexem čekali a čekali a čekali. Když Deny přijel, nasedli jsme a po dlouhé cestě plné zastávek a Denyho komentářů o tom, že na takové cesty prostě jeho auto není, jsme se dostali až k prázdnému tábořišti se dvěma autama a postavenými stanami. Sešlo sa nás tu dvanásť - Já, Horka, Šáša, Marťa, Lila, Verča, Dazul, Pazič, Deny, Pepa, Rex a Martin. Nasáčkovali jsme naše věci a sami sebe do stanů a pak jsme oficiálně zahájili. Poté, čo nám Pazič řekl program následujícího dne, jsme sa s Horkou vydaly omrknout ohniště, s Šášou

vyzkoušet, jestli správně funguje latrina a kluci začali křoviňákem séct trávu. Pojedli jsme nějaké to jídlo, čo jsme si donesli z domu a šli spinkat.

Kolem sedmé nám Dazul zazpíval písničku na probuzení a když jsme všeci vylezli, dostali jsme chleba s marmeládou a pak si šli umýt zuby. Všeci společně jsme vynosili podsady z nářadáku plného vos a s Šášou jsme dostaly za úkol opravit golema. Dali nám kýbl a šly jsme kopat jíl. Jelikož jsme hrozně perfekcionistky, spotřebovaly jsme asi deset kýblů jílu a dvacet kýblů vody. Trvalo nám to skoro celý den a ostatní mezitím sékli trávu, hrabali trávu, opravovali podsady, chodili do lesa na dřevo a tyče na týpko, stavěli kolárku, vykolíkovávali místa pro stany a kopali latrínu. Marťa s Lilou nám na malém ohýnku udělaly rizoto, aby som ho pak mohli jíst z jednoho hrnca a na svačinu jsme měli meloun. Protože jsme většina neměli přehled o čase ani datumu a bylo

dvaadvacátého června roku 2019 a Rex slavil 18. výročí své existence, rozhodli sa Pazič s Denym, že ho hodí do kopřiv. Všeci jsme byli nadšení a rozesmáli jsme sa ještě víc, když do kopřiv spadli pouze Pazič s Denym. Nakonec Rex letěl aj do tůňky, u které jsme stály s Šášou, protože jí už ten den potřetí tekla krev z nosu. V dokonalé atmosféře jsme sa vrátili k práci. Golem byl už hotov a když jsme si vyslechly pochvaly, vydaly jsme se s Šášou nosit trávu. Okolo půl šesté, chvílu předtím, než začalo pršet celá výprava dostala lehký infarkt, protože kolem Verči proběhl rejsek a když začalo pršet, schovali jsme sa v kuchyni pod velice kvalitní plachtu, ve které bylo asi deset děr na metr čtvereční. Naše naděje na opékání špěkáčků byly téměř mizivé, a tak jsme tam jen postávali v místech, kde pršelo nejmíň, snažili sa chytit rejska Jonáše, který sa chtěl dostat do vypékajícího golema, jedli čokoládu a poslouchali déšť a vůdce, jak sa se smíchem hádajů. Déšť už pomalu ustával, tak jsme s Šášou odnesly pátou hromadu trávy ze dvanácti hromad a po pokřtění nové latríny šly opékat špěkáčky.

Seděli jsme u ohně hodně dlouho a potom už jsme měli volno. Odnesly jsme s pomocí Lily a Marti pár dalších hromad trávy, umyli si zuby, popovídali a ve stanech sa zabalili do spacáků.

V nedělu ráno jsme sa s Šášou konečně zbavily obrovských hromad trávy a všechny holky jsme ořezávaly tyče na týpko. Kluci montovali kolárku a Lila si rozbila palec. Kupodivu už bylo skoro všecko hotové a mohli jsme začít balit. Naházeli jsme si věci do baťohů, sbalili stany a uklidili nářadí spolu s dalšíma věcmi do dodávky. Nachystali jsme tábořiště na puťák a expedičku, s tábořištěm se na čtrnáct dnů rozloučili, ukončili, nasedli do aut a vyjeli. Po asi hodině a půl jízdy na neupravených cestách („Neeeeeee, tohle auto prostě nepatří na tábor!“) jsme dojeli do Březin, kde jsme vyložili dodávku a postupně všeci odjeli domů. Sice špinaví, doškrábaní, unavení, s pocitem, že nám upadnou končetiny a poštipaní od komárů a vos, ale šťastní, s pocitem dobře odvedené práce a připravení sa tam zase za čtrnáct dnů vrátit s celým táborem.

 oldskauti.cz

učíme se jezdit
na střediskové
plachetnici
třídy vaurien

5.-7.července 2019

PLACHTĚNÍ

PLÁNOVANÉ AKCE

28.6. **Ukončovák** – účast v kroji nebo oddílovém tričku

29.6. - 5.7. **Puťák a expedička** - informace u Fanty

6. - 21.7. **Tábor** u Budišova

10. 8. **Kačická lávka**

6. 9. Netradiční **zahajovačka** – chystání Helpu

6. - 8. 9. **HELP 2019**

14. 9. **Brigáda v DBCB** – svoji účast nahlaš Dítě nebo Denymu

20. 9. **Oddílovka**

Dokážeš...
zachránit
ŽIVOT
zajistit
BETA 2

6. - 7. 9. 2019
Kateřinice u Vsetína

HELP 2019

Vydřel hrát nonstop 20 h. největší týmovou polní hru v ČR po Valašských Kopcích?
Informace a registrace
info.sestka@gmail.com | web: help.skauti.cz | FB - HELP 2019

 oldskauti.cz

31.srpna - 1.září 2019

Spustíme na hladinu
Slezské Harty 2 plachetnice
a budeme plachtit s dětmi.
Ti menší pojednou v sobotu
domů a ti starší odplachtí
přenocovat pod stanem :-)

Bude-li vhodný vítr
vyzkoušíme **kitesurfing** (jízda
na prkně taženém drakem).

Info u Dazula - 797 249 211

LOUČENÍ S PRÁZDNINAMI - POD PLACHTAMI

Na vzniku **ŠESTÁKU číslo 151** se podíleli: Verik, Dita, Lila, Marťa, Hanny, Pepa, Verča, Raptor, Irča
a Dazul. Toto číslo ŠESTÁKA je určeno pro :